

Огні

Валер'ян Поліщук

Креше форштевень пароплава
Зеленаві фосфоричні іскри,
Що закутуються одразу
В біло-молочную воду піни морської,
Залатані мороком ночі
Унизу під ногами моїми.
Там, на темній, погнутій хвилями,
неспокійній рівнині,
Це водяна бавовна шуршить і
вуркоче, різана носом,
розкидаючись
обіч бортів.
Крім мене, ще на вахті стоїть
кам'яний силует правнука
вікінгів — краще матроса.
Іскри моря — їх небагато, німих
світлячків —
Вискакують то тут, то там у пінявих
мітках
І не запалюють їхньої мутної вати;
Це — іскри холодні,
Феєричні вогні водяні,
Мов зелені брильянти,
Викрешує з кременя моря
Стрімчастий ніс пароплава.
Ніч їх перебирає і топить на моїх очах,
Показуючи нашвидку кожний
мені,
Що стою високо на кубрі,
обвіяний
Вітром, приласканий зорями.
Здається — не море хита пароплав,
А вітер гойдає забуту колиску.
Тільки з західнього краю
Низький окраєць місяця бідного
Креслить горби темних хвиль
Своєю однобокою позолотою.

Ніч дозріла стоїть.
Під безмежжям неба
На щоглах, уквітчаних електричними
вогнями,
Мирно гойдається пароплав.
Я на ньому стою, заворожений вітром
крилатим
І обвіяний крильми думок моїх,
Таких широких, як безвість...
Куди ти несеш мене, доле?
У безвість!
Іскри холодні чи жаркі
викрешуєш мною?
Загориться навколо життя
А чи ні?
Із напруги вогнем повні груди мені,
І не бачу йому кінця вглибині.

1928 р.